

latten kommer da
ngen kan arbeide.

Joh. 9,4

Django-feiring

Fredag og lørdag feires Django Reinhardt (1910-53) nok en gang med egen festival i Oslo, i år på Belleville. Sigøynergitaristene Boulou og Elios Ferré, Angelo Debarre og Moreno pluss Hot Club de Norvège, Finn Ziegler og Ivar Brodahl spiller begge kveldene, og Hot Club de Norvège lanserer ny CD.

Naturlig dialog

På Tore Hansens nye utstilling i Kunstnerforbundet i Oslo har finnskogmalerens legendariske «Postmodernist» fra 1984 skiftet ut sparkstøttingen med lengdeløps-skøyter.

Mellom kroppslig svungne trestammer glir figuren stille fram på sin ferd mot

BILLED-KUNST

Tore Hansen, maleri
Heidi W. Goksøyr, fotografi
Kunstnerforbundet
Oslo

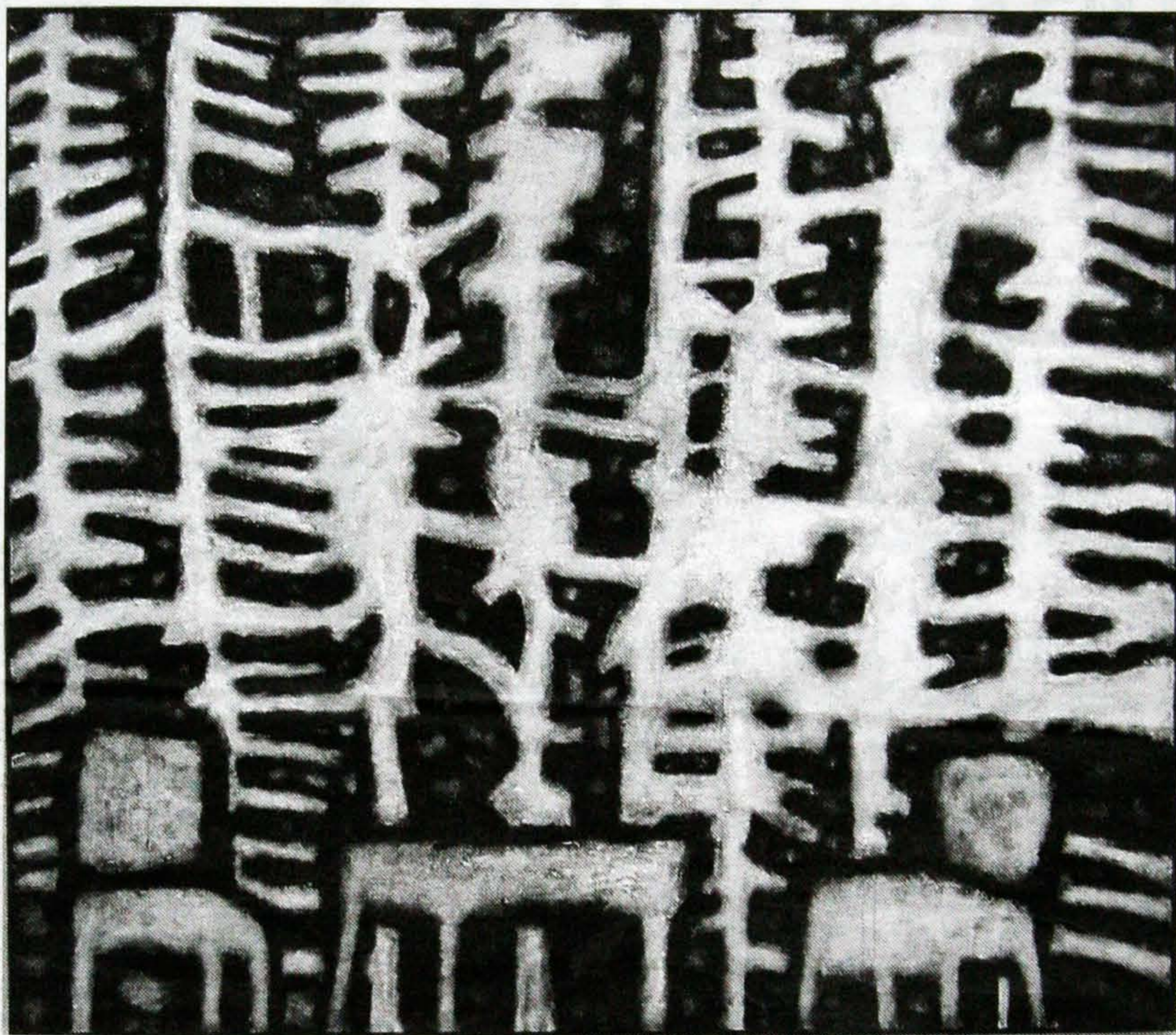

sekelslutt, og Orwell-årets gråtunge himmel er erstattet av en isblå flate som toner med optimismen fra Fernand

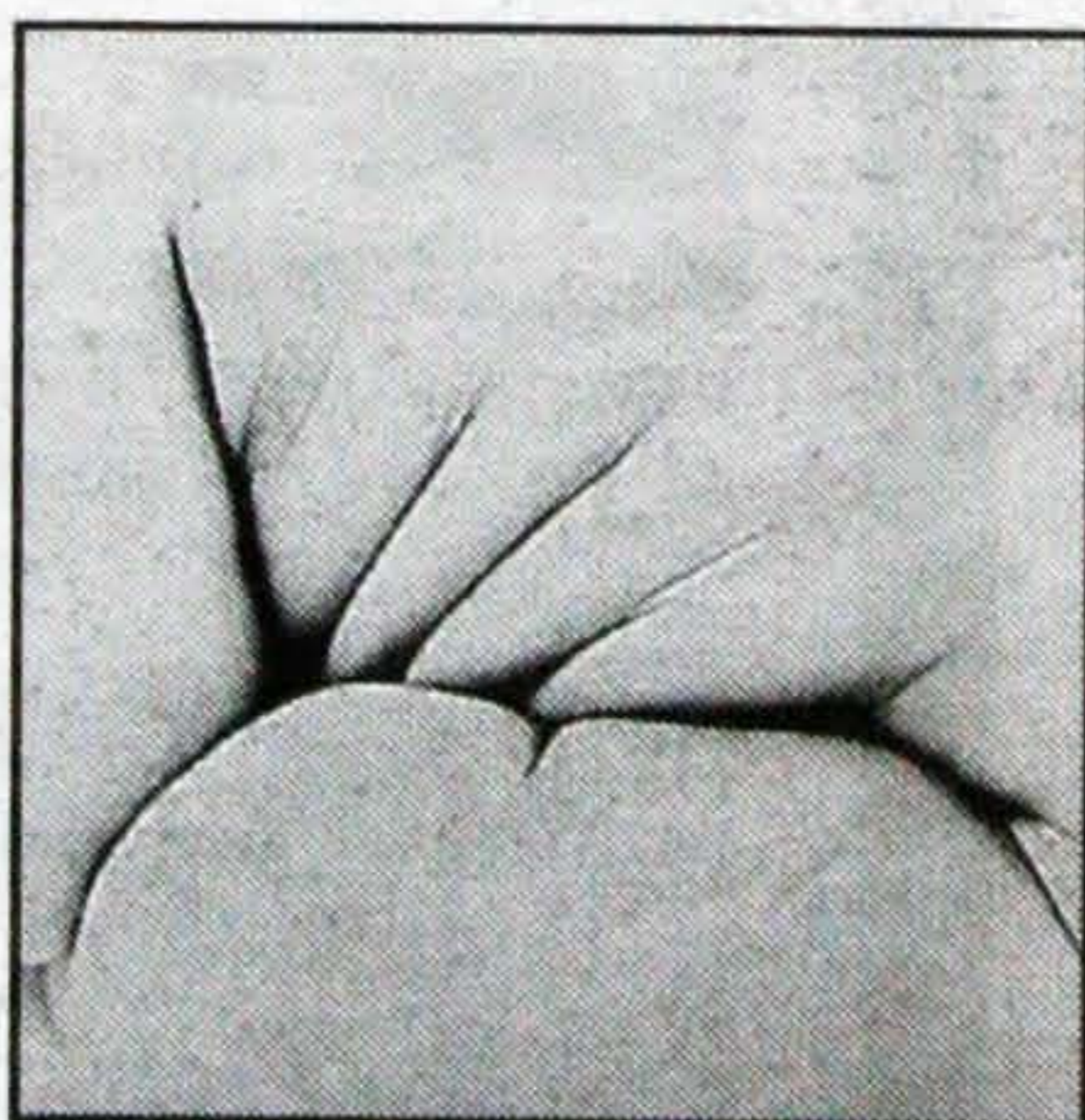
Légers modernistiske fargekart. Hansens billedlig bevisste og innholdmessig underfundige dialog med sine forgjengere – som også eksemplifiseres av hans poetiske hilsen til Paul Klee i maleriet «Utsiktspunkt» – viser at han plasserer sin regionalisme i et vidstrakt visuelt nettverk. Det har også fjerne tidsmessige forbindelseslinjer, og Hansen så de maleriske mulighetene i figurstrekken fra oldtidens bergkunst lenge før steinalder-skiløperen fra Rødøy seiret som olympisk piktogram på Lillehammer. Regionalisten tar også opp trekk fra den vanligvis så urbane maleren Reidar Aulie, som gjorde mørke grantrær til sorgens aktører i sine krigsbilder.

Vern og stengsel

Bar- og bjørkeskog blir likevel råmateriale for en mer sammensatt vegetasjon i Tore Hansens bilder,

VIN-TER-LIG DIA-LOG mellom møbler og trær i Tore Hansens maleri «Samtale».

FOLDER OG SPREKKER fra Heidi Wexelsen Goksøyr's fotoserie «Topografi».

hvor trærne både brer greinene som et vern og tegner et stengsel med sine stammer. Mens naturen innfanget menneskeskikkelsen til en visuelt dramatisk dynamikk i «Rytmsk landskap», forløses figuren som et frigjort tegn og setter prøvende sin egen identitet i scene mot mørket mellom de stumt ruvende stammene på maleriet «Skog». Den svarte mannssilhuetten – og Han-

sens alter ego? – står derimot lik en dominerende dirigent foran bevende bartrær i «Nattemaleren», og hever pensel og palett som for å vekke vårt visuelle «gehør» for det somernatnlige samspillet maleriet så finstilt formidler.

«Samtale» er et mer flerstemt bilde med klangbunn i mørketidas stemninger, hvor en bredbeint og en høyrygget stol står gjenglemt og nedsnødd som et eldre par ved det hagebordet som forente i forgangen passiar. Likevel blir det et livlig maleri, for Hansen går i dialog med de maleriske mulighetene som åpenbares mellom snødekte møbler og vinter-skog. Trærne danner et dansende, trolsk mønster i flaten, men like mye av den visuelle energien utfoldes i de mørke mellomrommene hvor fallende fnugg står som poetisk punktskrift. Med nesten

umerkelig aksenter i blått, brunt og grønt tar Tore Hansen tonen i en stille stemning, som utvikles til rytmisk register og frodig fabulering.

Folder i foto

Medutstiller Heidi Wexelsen Goksøyr tar også utgangspunkt i det nære, når hun lar kameraet fokusere nærgående på folder, former, linjer og valker på sønnens myke babylegeme. «Topografi» er den distanserte fellestittelen på disse kjærtegnende kroppslandskapene, som viser både visuell variasjon og kunsthistorisk resonans hos så vel Inger Sitters svaberg med sprekkmønstre som de rundete toppene i Harald Sohlbergs nattlige Rondane-massiv.

Teknisk taler den fotografiske «topografien» om en omstendelig – men lykkelig – forløsning i mørkerommet.

Harald Flor